

*Wek mijn zachtheid weer.
Geef mij terug de ogen van een kind.
Dat ik zie wat is.
En mij toevertrouw.
En het licht niet haat.*

Wek mijn zachtheid weer – de eerste regel van dit lied ‘Voor de zevende dag’ van Huub Oosterhuis klinkt dit hele kerstnummer door. Als een dringende oproep, een vertwijfelde zucht, een voorzichtig gefluister. Kerst roept die zachtheid vanzelf al op: een pas geboren kind, kaarslicht, sterren. Kerst wordt al gauw te zacht, te zoet. Maar de schattige baby heeft het koud in de tochtige stal, zijn leven wordt bedreigd en zijn ouders slaan met hem op de vlucht. Wek mijn zachtheid weer – om ‘te zien wat is’, ook het onrecht en de pijn; om het licht niet te haten, niet te verharderen, niet cynisch te worden.

INHOUD

LET IT SNOW! LET IT SNOW!	2
DE OGEN VAN EEN KIND	4
BLIJDE BOODSCHAP	5
DAT IS HET WONDER – GEDICHTEN	6
LIEF KERSTKIND	8
KERSTVERHAAL	10
DE EERSTE STAP	13
HET LICHT TOELATEN	14
THEE MET KOEKJES	16
ZEVEN STAPPEN TEGEN CYNISME	17
EEN ZACHTE MANIER VAN WAKKER MAKEN	18

Kijk op www.open-deur.nl voor een liturgie voor een kerstviering, aanwijzingen voor een kerstspel en tips voor boeken, films en activiteiten bij het thema ‘Wek mijn zachtheid weer’.

OPEN
DEUR

FOTO OMSLAG:
JACO KLAMER. LEVEND KERSTVERHAAL
LICHT IN AMERSFOORT VATHORST.

Holkje van der Veer is dominicanes, agoog en theoloog, en redactielid van Open Deur.

Let it snow! Let it snow!

Sneeuw die als zachte watjes uit de hemel valt, dat heeft iets magisch. Op YouTube staan filmpjes met mensen en huisdieren die voor het eerst sneeuw meemaken. Honden happen naar de vlokken, katten zetten de achtervolging in en veel mensen zetten verbaasde gezichten op. Oprechte verwondering is het, die vertedert.

Ieder jaar zijn er nieuwkomers uit landen waar het nooit sneeuwt, die hier kennismaken met de Hollandse winter. Op de filmpjes zie ik een brede glimlach en verbazing op hun gezicht; voorzichtig doen ze hun eerste stapjes in de sneeuw. Een oudere man zegt opgetogen: ‘Het lijkt op het zand van de rivierbedding, alleen is dit niet bruin maar wit en ook koud!’ Vervolgens neemt hij wat sneeuw in zijn hand; hij is zo gefascineerd en ontroerd dat hij geen woord meer kan uitbrengen. Een jongen uit Australië zegt: ‘Wauw, ik loop in een echte vriezer!’

Hun onbevangenheid ontroert me. Hun verwondering over wat voor mij zo onbenullig en normaal is, roept bij mij zachtheid op en vooral vertedering. Het wekt bij mij het verlangen om ook weer eens zó verbaasd te zijn; om net als hen een ‘wauw-gevoel’ te ervaren zonder oordeel, zonder angst.

STILLER, GEDEMPTER

Maar het dagelijks leven is niet zo spectaculair. De sleur en taaiheid van het bestaan kan je moe, flauw en zelfs hard maken. Een opmerking waarin de angst voor nieuwe Nederlanders doorklinkt, een buschauffeur die het geduld niet heeft om te wachten voor een dame met een rollator of een bericht in de krant over de opwarming van de aarde kan pijn doen. De wereld draait door en lijkt soms dol te draaien.

Als er sneeuw gevallen is, klinken geluiden anders - stiller, gedempter. De sneeuwdeken brengt rust, roept als vanzelf bezinning op. Dat

maakt het mogelijk om ons te richten op waar het echt om gaat in het leven. Een open, ontvankelijk hart, dat door de alledaagse drukte en duisternis heen, sporen van licht, genegenheid en toekomst kan zien en horen.

BOTTEN BREKEN

Sneeuw is prachtig, maar heeft voor mij ook een andere kant, waar niets romantisch aan is. Ik vraag me altijd weer af hoe ik erdoorheen kom zonder te vallen en een van mijn botten te breken. Zeker als de sneeuw ijsig hard wordt of papperig, kleven er allerlei gevaren aan. Als ik die witte deken zie, denk ik: Jakkas, wat een troep! Hoe en wanneer ga ik mijn boodschappen doen? Voor anderen, vooral voor kinderen, is die sneeuw leuk en gezellig, maar ik moet mij wapenen om overeind te blijven en de dagen zo goed mogelijk door te komen.

Wat mij in zulke winterse tijden goed doet, is het besef dat ik mijn lot met velen deel, en dat er anderen zijn die de moeite nemen om van deze tijd iets moois te maken. Een buurman die spontaan mijn stoep gaat vegen en zegt: 'Dat doen wij hier toch voor elkaar!' Vrienden en mensen van de kerk die door de sneeuw heen naar mij toe komen. Dat vind ik altijd weer heel

Het verlangen om ook weer eens zó verbaasd te zijn, om een 'wauw-gevoel' te ervaren zonder oordeel, zonder angst.

bijzonder. Met hen maak ik het zo gezellig mogelijk. Ik maak wat lekkers om te eten en te drinken, en ontsteek een lichtje in het draaimolentje dat ooit van mijn moeder was. Als het kaarsje brandt, draaien een paar engeltjes in het rond. Ze maken een zacht, tingelend geluid. Dit muzikje verbindt mij met een wereld waarin zachtheid en verwondering het winnen van cynisme.

Dan bid ik voor de nieuwkomers in ons land en hoop vurig dat zij welkom zullen zijn. Dat hun verbazing over zoiets simpels als sneeuw ons mag helpen om open te staan voor de verwondering, de vreugde en de kleine dingen die ertoe doen. ■